

Одного разу маленька дівчинка підійшла до мами і запитала:

— Мам, а можеш написати казку?

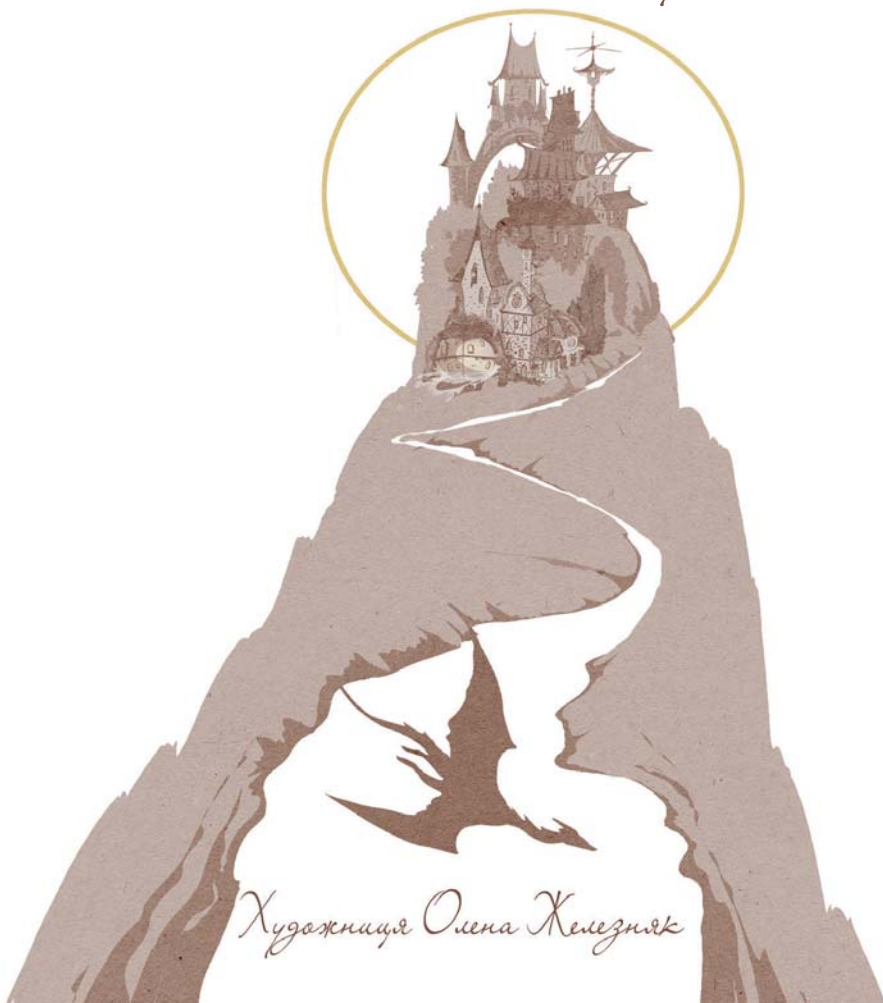
— Про що? — запитала я.

— Про маленьку чарівницю.

Книжка присвячується моїй дочці Ангеліні. Вона стала для мене цілим світом любові, мудрості, натхнення, щирості та прикладом для наслідування.

Дякую моїм рідним і близьким, хто морально підтримував мене і завжди вірив, що я зможу і книжку написати.

Єліна Захаренко

Художниця Олена Железник

УДК 821.161

338

Захарченко Еліна

338 Хеппі : казка. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 128 с.

ISBN 978-617-520-394-1

Де сон і де реальність? Наскільки тонка грань між цими двома світами? Кожен з них захоплюючий і по-своєму дивовижний. І чи можна жити в одному без іншого? Чи варто думати про подібне, якщо у світі, в якому ви перебуваєте тут і зараз, існує добро, щирість і справедливість? Хоча в кожному із світів за ці цінності потрібно боротися. А щоб перемогти у цій битві, потрібні вірні друзі і трішки магії.

ISBN 978-617-520-394-1

© Захарченко Е., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

Літературно-художнє видання

Еліна Захарченко

ХЕППІ

Ілюстрації, обкладинка, дизайн і художнє оформлення – *Олена Железняк*
Редагування і верстка — *Олекса Юрківська*

Керівник видавничого проекту *В.І. Зарицький*

Підписано до друку 11.11.2022. Формат 60x84 1/16.
Папір офсетний. Друк офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Умовн. друк. аркушів – 7,44. Обл.-вид. аркушів – 5,65.

Видавець і виготовлювач: ТОВ «Видавництво Ліра-К»

Свідоцтво № 3981, серія ДК.

03142, м. Київ, вул. В. Стуса, 22/1

тел./факс (044) 247-93-37; (050) 462-95-48

Сайт: lira-k.com.ua, редакція: zv_lira@ukr.net

РОЗДІЛ 1. *Хепі*

Неосяжне помаранчеве сонце давно прокинулось і обіцяло теплий, ласкавий день. Міцні дерева з розлогими зеленими кронами завмерли на варті лісу. Кущі стиглих ягід сяяли барвами, яскраві квіти вабили пахощами.

Крапелька роси скотилася з довгастого листка дикої троянди на обличчя дівчинки, яка спала під кущем. Вона розплющила очі. Роззирнувшись довкола, Хеппі з подивом зрозуміла, що знаходиться у зовсім незнайомому місці. Її оточував таємничий ліс, раніше про такі пейзажі вона лише читала у книжках. Круг неї панувала загадкова атмосфера, було затишно і дуже тихо.

У Хеппі забуркотіло в животі. Сівши у траві, дівчинка подумала: «Як це я сюди потрапила? Мабуть, заснула, коли милувалася зорями та мріяла». Тепер вона мала розв'язати непросту задачу: зрозуміти, що вона тут робила вчора, і знайти дорогу додому. Хеппі поглянула на небо — сонце піднялося високо над головою.

«Певно, вже обід. Не хочеться шукати дорогу, коли почне сутеніти. Час вибиратися звідси».

Вона кілька разів солодко потягнулась і підвелася. На вигляд їй було років тринадцять. Будь-який перехожий зупинився б помилуватися ледь кучерявим волоссям і великими блакитними очима Хеппі. Ніжно-рожева шовкова суценка підкреслювала струнку фігурку дівчинки.

Вдалині Хеппі розгледіла океан і вирішила йти до узбережжя. Все одно іншого шляху вона не знала. Дорогою дівчинка зривала солодкі ягоди і їла їх прямо на ходу. Відстань була чимала, і йти доводилося швидко. Цієї пори року темнішало рано, і кожна хвилина наближала сутінки.

За кілька годин перед Хеппі постав неймовірний краєвид. На березі океану вона побачила місто, оточене зеленими горами. Від тривалої швидкої ходьби дівчинка захекалася і тепер із задоволенням вдихала свіже океанське повітря. Їй хотілося насолоджуватися ним якомога довше. Вдих-видих, вдих-видих... Хеппі дихала так глибоко і часто, що у неї запаморочилася голова. Вона зупинилася і торкнулася руками обличчя. Несподівано для себе вона скрикнула:

— Мої руки! Що з ними?

Від сильного болю Хеппі ледве могла поверухнутися. Лише зараз вона помітила на зап'ястках виразні смуги, схожі на сліди від мотузка. Це було дуже дивно.

«Може, руки болять через те, що я незручно спала цієї ночі? — подумала дівчинка. — Але звідки взялися ці смуги? Як же у всьому розібратися?»

Міркуючи про загадки, яких ставало дедалі більше і більше, Хеппі продовжила йти вперед. Коли до узбережжя залишилося метрів двісті, вона помітила силуети людей. Із кожним кроком вони ставали виразнішими. Уздовж берега, взявшись за руки, йшла родина: мати, батько і троє дітей. Вони милувалися заходом сонця. Мабуть, батько розповідав кумедні історії — всі так дзвінко сміялися, що не могли не привернути увагу Хеппі. Наймолодша дівчинка заливалася так нестримно і щиро, що Хеппі мимоволі теж почала усміхатися. Вона наближалася до незнайомців і вже могла їх гарненько роздивитися.

Джон Захер, голова родини, був високим, кремезним чоловіком, у ньому відчувалася неабияка сила. Він мав чорне, мов смола, волосся. Глибокі зморшки надавали йому трохи старшого вигляду, ніж насправді.

Русява Елізабет була на голову нижча за чоловіка. Довга сукня кольору морської хвилі чудово сиділа на її стрункій фігурі та дуже пасувала до зелених очей, що випромінювали чуйність, доброту і турботу.

Дітей у родині Захерів було троє. Маленьку дівчинку, чий сміх підкорив Хеппі з першої хвилини, звали Ангелок. Їй тільки-тільки виповнилося п'ять рочків. Від мами вона успадкувала світле волосся, від тата — карі очі, а кирпатий носик надавав їй личку ще більшої чарівності.

Середня донька — десятирічна Луїза — не була схожа ні на кого з рідних. Її довге пряме каштанове волосся, яскраво-зелені, як у кішки, очі та пухкі губи говорили про те, що дівчинка виросте справжньою красунею.

Том був найстаршою дитиною в сім'ї, йому скоро мало виповнитися чотирнадцять. Тут це вважалося віком дорослої людини. Хлопець був дуже схожий на батька: те ж чорне, мов крукове крило, волосся, прямий ніс і тонкі губи, що вказували рішучий характер. У Томових рухах не відчувалося незграбності, як у деяких підлітків, а м'язи та постава свідчили про регулярні заняття спортом.

Із кожним кроком відстань скорочувалася, і Хеппі встигла роздивитися всю родину.

«Можливо, ці люди допоможуть мені пригадати вчорашній день?» — промайнуло в голові у дівчинки. Їй кортіло з'ясувати, що ж із нею сталося і як вона опинилася одна в цьому неймовірно гарному місці. З цими думками вона щодуху побігла назустріч незнайомій, але, як їй здалося, близькій її серцю родині.

Хеппі зупинилася, сором'язливо простягнула свою тендітну руку і мовила:

— Привіт! Мене звуть Хеппі. Даруйте, що перервала ваш сімейний відпочинок. Я маю лише кілька питань, і ви б мені дуже допомогли, якби погодилися дати відповіді.

Джон спантеличено зробив крок назад і випростав уперед руку, ніби захищаючи свою родину:

— Стійте, де стоїте. Про що взагалі йдеться?

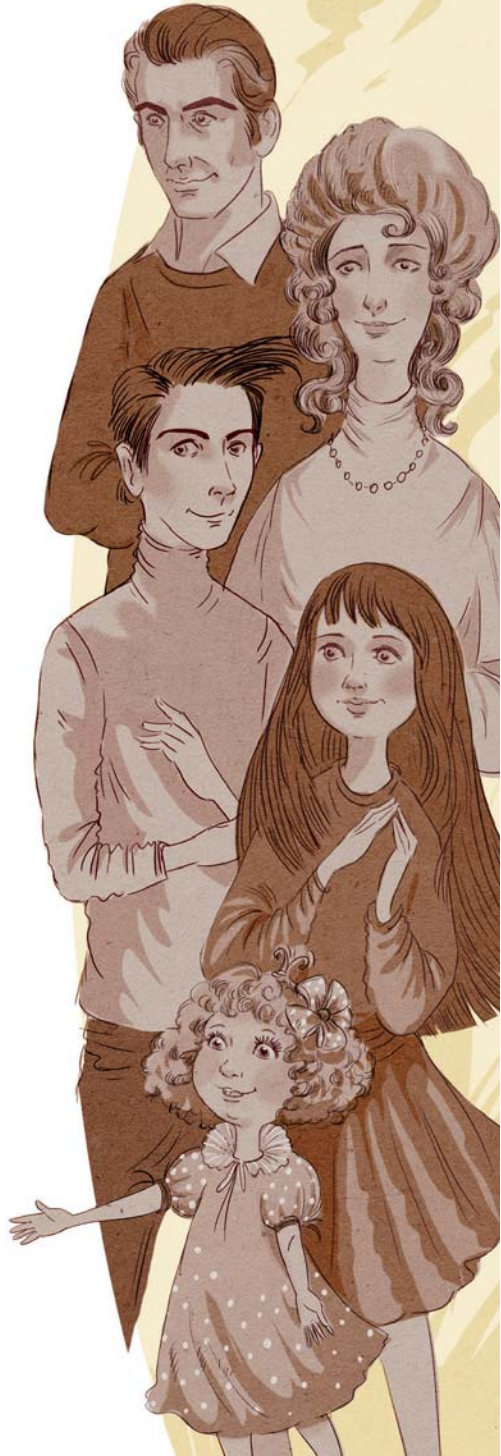
— Як називається це місце? — спитала Хеппі.

— Наш мегаполіс зветься Кий, — суворо відповів Джон. — Ми знаємо всіх його мешканців, і ви, юна леді, точно не тутешня.

Доки Джон говорив із Хеппі, Елізабет уважно її роздивлялася. У дівчинці безперечно було щось таке, що вирізняло її з усіх, із ким Елізабет доводилося спілкуватися раніше. Несподівано жінка збагнула, що її бентежило: очі Хеппі не випромінювали щастя. А саме це було головною рисою всіх, хто жив у їхньому рідному Кії.

— Так, я справді не знайома з цим місцем і була б дуже вдячна вам за допомогу, — відповіла Хеппі.

— Ми обов'язково тобі допоможемо! — вигукнула Луїза. — Мамо, тату, а можна Хеппі сьогодні з нами повечеряє?

— Так, звичайно, — кивнула Елізабет.

— Ми покажемо тобі наше місто і все розповімо. Якщо ти раніше у нас не була, ти дізнаєшся багато цікавого, — продовжувала щебетати Луїза.

— Я залюбки! Щиро вам вдячна, — Хеппі охоче пристала на пропозицію, але всередині вона відчувала холодок тривоги, неначе це був тільки сон.

Джон схвально кивнув на знак того, що дозволяє Хеппі приєднатися до їхньої прогулянки, і вони разом попрямували до Кия.

Поки вони йшли, Елізабет розповідала про місто. Хеппі ловила кожне слово, вона дійсно прагнула дізнатися якомога більше.

Кию було понад дві тисячі років. Тут завжди панувала гармонія. Мешканці міста жили у злагоді зі своїми бажаннями і були щасливі, адже саме для цього вони і народжувалися — радіти кожному новому дню.

Містяни обирали той спосіб життя, який найкраще розкривав їхні здібності. Одні насолоджувалися єднанням із природою, займалися наукою, мистецтвом, шукали себе в йозі та медитації. Інші повністю присвячували себе родині, вихованню та розвитку дітей. У Киї не існувало влади, кожен сам облаштовував свій побут і затишок. Для цього тут було все необхідне.

— Майже прийшли, — мовила Луїза.

Хеппі побачила величезну білу арку, прикрашену яскравими живими квітами. Свіжий квітковий аромат линув по всій околиці та створював святковий настрій.

— Ласкаво просимо до величного міста Кия, — з гордістю вимовив Джон.

— Ніколи ще не бачила подібних квітів, — захоплено прошепотіла Хеппі. Деякі бутони були такі величезні, що за бажання дівчинка легко могла облаштуватися в них на ніч.

Зустрічні перехожі усміхалися їй і бажали гарного дня. Все в цьому місті було сповнене почуттям гармонії та щастя...

— Хеппі, у тебе є єдиноріг? — несподівано запитав Том.

— Єдиноріг? — Хеппі спершу навіть не втямила, про що йдеться. — Ні, у мене немає. А чому ти питаєш?

— У нашому місті кожна дитина до чотирнадцяти років має свого вихованця, — відповів Том. Коли в родині народжується малюк, єдиноріг з'являється немов від чарів, із нізвідки, і так само зникає, коли тобі виповнюється чотирнадцять. Характер вихованця повністю протилежний до твого. Кажуть, це потрібно, аби кожен навчився дивитися на речі з різних сторін і цінувати інших людей, їхні думки й почуття. Адже саме це дозволяє нам віднайти гармонію в душі та серці, а отже — і щастя. Якщо ти не вмієш розуміти і поважати навколишній світ, ти ніколи не будеш щасливим. Тому наш друг-єдиноріг учить нас від самого дитинства, як

виглядатиме той чи інший вчинок, як слово пролунає в іншій тональності, як твоє ставлення до тієї чи іншої ситуації вплине на людину: надихне її чи скривдить, подарує усмішку чи сльози.

— Тобі часто доводиться плакати? — чуйно спитала Хеппі.

— Ні, — усміхнувся у відповідь Том. Пояснюючи, як влаштоване тутешнє життя, він мав зовсім дорослий вигляд. — Але сльози — це абсолютно нормальна реакція. У Киє мешканці плачуть тільки від радості. Ми навчилися беззастережно довіряти один одному, допомагати у будь-яких ситуаціях, спрямовувати всю свою енергію, сили та думки на розвиток і розбудову. Ми живемо не в матеріальному світі, а в духовному. Наші гроші — не мета, вони просто спрощують обмін благами. Найголовніше — ми маємо все, що потрібно для щастя. Рівно стільки, скільки захочемо і наскільки можемо використати те, що дарує нам природа і оточення. Не більше і не менше.

У нас є люди, які сплять просто неба, небагато їдять, постійно читають. Книжки їм дають сусіди. Таких мешканців ми зevamo аскетами. При цьому вони дуже щасливі. Коли у них народжуються ідеї для експериментів, з'являються можливості й ресурси, щоб проводити ці дослідження...

Одне слово, жителі Кия підтверджують мудрість, що для щастя багато не треба. Воно приховане у нас самих, і тільки ми обираємо, наскільки ми будемо ща-

сливі, що станемо робити завтра або через десять років, які люди нас оточуватимуть і як вони будуть до нас ставитися.

Розповідь Тома вразила Хеппі. Вона й уявити собі не могла, що такий світ можливий. Глибоко в душі вона знала: існує також інше життя, де є голод, бідність, жага влади, зло та решта сумних речей. Та де вона могла це бачити? Відповіді в неї не було.

Поки Том розповідав про єдиногого та їхнє значення у житті дитини, вони вийшли на центральну вулицю.

— Оце диво! — вигукнула Хеппі. — Як тут гарно!

Вона немов потрапила до справжнього музею архітектури й мистецтв. Споруди належали до найрізноманітніших епох і стилів. Кожен у Києві будував на власний смак — будівлі відображали внутрішній світ своїх господарів і відповідали їхньому способу життя. Одні городяни обирали величезні палаци з просторими ошатними залами. Поруч на зелених луках вільно паслися коні... Будинки інших нагадували гіллясті дерева, де на кількох ярусах можна було роздивитися кімнати, умебльовані лише найнеобхіднішим... Треті воліли жити під землею, на землі виднілися тільки таблички з прізвищем власників. Але найдужче Хеппі вразив будинок, що підносився на декілька метрів над землею! На ньому було написано: «Дім Якова». Пізніше дівчинка дізналася, що це — помешкання наймудрішої людини в Києві, і побачити його було великою удачею.

Розміри будинків були такі, якими малювали їх перехожі у своїй уяві. Якщо ви уявляли, що перед вами не розкішний палац, а крихітна хатка, усе враз змінювалося силою вашої думки, і ви дійсно бачили невеличку будівлю. Це нагадувало вам, що розмір не має жодного значення. Головне, що знаходиться всередині. Побачити будинок по-справжньому можна було тільки тоді, коли господар запрошував вас у гості, і ви переступали поріг. А до цього ви милувалися лише образом, створеним вашою фантазією.

Поки Хеппі захоплено роздивлялася ці непередбачувані та шалено привабливі будівлі, дорога привела їх до будинку Захерів. Дівчинка побачила традиційний двоповерховий англійський дім: дещо консервативний і строгий, але практичний і вишуканий. Такі будинки — зразок надійності та стабільності, вони чудово пасують поміркованому стилю життя. В оздобленні переважав природний камінь стриманого червоного кольору. По периметру фасаду були розташовані великі квадратні вікна. Дах із натуральної черепиці прикрашав цегляний димар.

Галявину перед будинком оточував живопліт із в'юнких рослин. Вона нагадувала маленький парк: ідеальний газон уквітчували клумби, а тіністі дерева захищали від палкого сонця.

— Перш ніж переступити поріг, тобі треба пригадати найщасливіший момент за день, — сказала Ангелок.

Увійти до будинку можна було лише виконавши цю умову, інакше таємнича сила не давала зробити наступний крок. Чарівний звичай учив мешканців Кия бути вдячними за те, що кожен день сповнений щасливими хвилинами, і не забувати про це.

Коли старші Захери зникли за дверима, прийшла черга Хеппі.

— Давай сміливіше, — підбадьорила Ангелок. — Подумай, що для тебе сьогодні було найщасливішим. І заходь швидше, бо мама вже почала накривати стіл до вечері.

Хеппі розгубилася. Вона ніяк не могла вибрати. Спочатку уявила, як прокинулася в прекрасному лісі, але потім згадала почуття самотності й голоду, і це затьмарило всі щасливі спогади. Тоді подумала про зустріч із Захерами — вони так радісно сміялися, що їй вдалося підхопити їхній настрій. Але потім у голові знову вигулькнули питання, на які не знайшлося відповіді, — і щастя вислизнуло вдруге. Крок за кроком дівчинка згадувала всі дивовижні події цього дня. Як увійшла до міста, які люди зустрічалися на її шляху. Мудру розповідь Тома про вихованців-єдинорогів і про те, чому вони навчають. З його слів, поряд із тобою завжди є рідна душа, яка допомагає цінувати кожен момент життя. Цієї секунди Хеппі зажадала, щоб у неї теж з'явився такий друг. Вона спробувала уявити, який він був би на вигляд, як вони разом гуляли б, розмовляли б, ділилися б секретами, і наскільки щасливою вона була б. Раптом усередині щось

кольнуло, легесенько, проте відчутно. Невидима стіна зникла, і Хеппі увійшла до прекрасного будинку Захерів.

Вона опинилася у вітальні на першому поверсі і з цікавістю роззирнулася. Панорамні вікна в еркерах були розділені додатковими дерев'яними планками на строгі квадрати. Шнури з великими китицями підтримували важкі драпіровані порт'єри, легка вуаль на вікнах опускалася аж до підлоги. Посередині вітальні стояв диван, оббитий зеленим оксамитом, перед ним — вишуканий кавовий столик, а камін біля стіни робив кімнату надзвичайно затишною.

— Сьогодні на вечерю у нас буде крем-суп із пелюсток алексуса. Це дуже рідкісна, але найсолодша квітка в нашому місті. А на десерт — смузі з кокосового соку з карамеллю, — сказала Елізабет. — Гайда вечеряти. Ти, певно, зголодніла?

«Настільки, що готова з'їсти слона», — подумала Хеппі. Але у відповідь на запрошення Елізабет вона тільки чемно подякувала і сіла у найдальшому куточку, навпроти Тома. Том весело підморгнув, і від цього на душі стало спокійніше. Хеппі трохи ніяковіла, адже вона зовсім не знала цих людей і ніколи не їла нічого подібного (принаймні, наскільки могла пригадати). А ще вона зовсім не знала, що робити далі.

«Чи є у мене родина, де мені її шукати і куди мені йти? — розмірковувала дівчинка. — Здається, Елізабет